

opusdei.org

Intervju med Anthony Babafemi Ogunsaya

Anthony Babafemi Ogunsanya föddes i Lagos för 33 år sedan. Han studerade vid Saint Gregory College, där några katolska vänner ”väckte hans intresse för tron”. Idag, den 21 maj 2005, kommer Opus Deis prelat att prästviga honom i Sant ´Eugenio-basilikan i Rom.

2005-05-23

Anthony Babafemi Ogunsanya, son till en anglikansk far och katolsk mor, föddes i Lagos för 33 år sedan. Han studerade vid Saint Gregory College och "några katolska vänner väckte där mitt intresse för tron". Sedan studerade han till ingenjör vid Obafemi Awolowo-universitetet. Efter att ha avlagt examen år 1997 packade han sina väskor och lämnade Nigeria. Först begav han sig till Spanien och sedan till Rom i avsikt att studera filosofi och teologi.

Vem kan du tacka er prästkallelse för?

Det är förstås Herren som har givit mig den. All kallelse kommer ur Guds oändliga barmhärtighet. Å andra sidan använder sig Herren vanligtvis av många personer när han önskar kalla en av sina söner till en särskild uppgift. Opus Deis grundare, som har spelat en avgörande roll för min kallelse, sade

att vi till 90% har våra föräldrar att tacka för den. På det sättet ville han uttrycka att vi är våra föräldrar stort tack skyldiga. Dessutom, när jag tänker på att min familj under många år närmast var agnostiker, kan jag säga att det är tack vare min mormor som den heliga Jungfrun alltid har varit närvarande hos oss. Jag visste att hon varje dag bad rosenkransen och när vi kom på besök till henne bad vi den på hennes begäran tillsammans.

Vilken reaktion väckte din önskan att bli prästvigd bland dina släktingar och vänner?

Jag tror att alla blev förtjusta. I den miljö där jag har levt har det alltid rått stor respekt för friheten. Hemma hindrade man mig aldrig att syssla med frågor som rörde tron, inte ens när jag beslöt mig för att inte längre gå till anglikanska gudstjänster eller tillkännagav min kallelse till Opus

Dei. Det var bara en sak som var oomtvistlig, det var att alla de fyra barnen skulle få en god utbildning. Och tiden har givit mina föräldrar rätt i detta: ”Det som kommer att hjälpa dig här i livet är utbildning”, sade de för att uppmana oss att studera ansvarsfullt och väl.

Sedan 1998 lever du i Europa. Hur ser en afrikan på den gamla kontinenten?

Det är en svår fråga och jag försöker alltid undvika att svara på den. Jag tycker inte om att ge generaliserade omdömen för det är lätt att ta fel och att såra den som frågar. Efter att ha garderat mig med det kan jag säga att det som mest förvånar en afrikan som kommer till Europa är hur sorgsna en del människor ser ut. Det skulle behövas lite mer glädje.

Och hur ser du på Afrika med utgångspunkt från Europa?

Afrika är en stor kontinent som historiskt sett har upplevt och upplever svåra ögonblick med blodiga krig och som har regioner som är mycket hårt drabbade av fattigdom och nöd. Trots detta är inte allt i Afrika misär, tvärtom anser jag det vara en kontinent där viktiga värden uppehålls och där vi kan se tydliga tecken som visar på hopp, även för tron. För mig är det ett tydligt tecken på att Gud under det förra århundradet betraktade det afrikanska folket med kärlek, när han lät stora missionärer verka där. Tusentals män och kvinnor har givit sina liv för Afrika, och även dött där som martyrer. Som påven Benedikt XVI har sagt, vi kan hoppas på att Kyrkan kommer att skörda mest frukt just där som man mest har lidit för Kristi skull. Påven Johannes Paulus II såg för sig ”denna nya missionärsepok” och uppmanade afrikanerna: ”Ni skall inte bara rädda Afrika med Afrika, utan också

sprida Evangeliet till andra folk med hjälp av afrikanska missionärer.”

I Rom har du skrivit en doktorsavhandling om Paulus VI:s lära, framför allt det han sagt om lekmännens deltagande i politiken. Vad är enligt din uppfattning den mest kritiska punkten som den kristne lekmannen har att möta inom den aktuella kulturella och politiska debatten?

Jag antar att din fråga gäller Europa eller Västvärlden i allmänhet. Den mest kritiska punkten är den kulturella relativismen, liksom påven nyligen fastslog. Denna i sin tur är en följd av att det finns så många olika uppfattningar i moralfrågor. Tyvärr är det många personer som kräver fullständig autonomi för sina egna moraliska preferenser och problemet är också att lagstiftarna tror att de respekterar denna frihet när de formulerar lagar som bortser från

den naturliga moralens principer, som om det var möjligt att tillmäta alla möjliga föreställningar om livet samma värde. När jag studerade Kyrkans sociallära och Paulus VI:s läroämbete, kunde jag konstatera att tron aldrig har velat stänga in de sociala och politiska frågorna i ett strängt schema. Men Kyrkan lär också att den äkta friheten inte kan existera utan sanningen. Jag tror att detta är ännu en viktig sak som den kristne lekmannen bör tänka på. Den politiska sfären innebär att man betraktar den historiska dimensionen, i vilken människan vanligtvis under bristfälliga omständigheter lever, som något som man vill försöka göra så bra som möjligt med de medel som den demokratiska ordningen ställer till förfogande för alla samhällets medlemmar.

Ämnar du snart återvända till Nigeria?

Jag skulle gärna vilja det, men det är också möjligt att jag är en av de personer som Johannes Paulus II tänkte på när han sade att afrikanerna måste hjälpa till att sprida Evangeliet till andra folk. Som vanligt är det min prelat som har att besluta om var Kyrkan och mina medmänniskor behöver mig. Som präst vill jag bara tjäna själarna, alla, utan någon åtskillnad. Till sommaren tänker jag utföra några pastorala verk i Spanien och kanske återvänder jag därefter till mitt land.

Vilka minnen kommer du att ha med dig från Rom?

Jag kommer att ha otroligt många minnen. Kanske det starkaste minnet just nu är den dag då kistan med Johannes Paulus II:s jordiska kvarlevor fördes från Klementinsalen till Peterskyrkan. Som diakon var det möjligt för mig att delta i denna ceremoni och se

påven på mycket nära håll, följa honom och be på ett mycket speciellt sätt mitt bland människomassorna som fyllde Petersplatsen. För övrigt kommer jag att bära med mig minnet av Rom som en stad som är unik i hela världen. Nu förstår jag dem som säger att det är omöjligt att lämna Rom, det är som att lämna något som tillhör ditt allra innersta jag, det är så djupt att det är svårt att förklara, särskilt för en ingenjörshjärna som min. Det skulle kunna förklaras bättre av en poet.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/intervju-med-anthony-babafemi-ogunsaya/> (2026-03-12)